

Geven en laten geven

door Hans Alblas

www.omnicus.nl

Hoe zit het nu met het geven van 'tienden'? Zijn christenen verplicht om 10% van hun inkomen weg te geven? En als ze dat niet doen, missen zij dan de zegen van God? Gaat het om een tiende van het bruto of van het netto inkomen? Deze en andere vragen komen vroeg of laat op elke christen af. Wat moet ons antwoord hierop zijn? Uiteraard moet de Bijbel maatgevend zijn, daarom begin ik met wat de Bijbel zegt over 'geven'. Vervolgens maak ik gebruik van twee eigentijdse artikelen over het geven van tienden. Zo wil ik komen tot een verantwoorde toepassing van de Bijbelse principes.

Geven in de Bijbel

We zullen eerst zien wat het Oude en het Nieuwe Testament over 'geven' te zeggen hebben.¹

Oude Testament

De volgende teksten zijn relevant waar het de tienden betreft. Achter elke tekst staat een korte aanduiding van waar deze over gaat.

- Gen. 14:17-20 Abraham geeft tienden aan Melchisedek
- Gen. 28:22 Jakob belooft tienden aan God te geven
- 1 Samuël 8:15-17 Koningen eisten tienden op
- Lev. 27:30-32; Num. 18:21-29; Deut. 14:22-29; 26:12-15 Volgens de wet moest het volk tienden geven voor de tempeldienst en de Levieten. De Levieten hadden geen eigen land en werden op deze manier onderhouden, zodat zij zich helemaal aan de dienst aan God konden wijden. Elke drie jaar was er een extra heffing van 10% voor de weduwen en wezen. God beloofde te zegenen, als Zijn volk vertrouwen en liefde toonde door te geven.
- 2 Kronieken 31(: 2-12) Bij de 'opwekking' onder Hizkia wordt gul gegeven.
- Nehemia 10:37; 12:44; 13:12 Onder Nehemia is er ook een tijd van herstel en herleving waarin gul en graag gegeven wordt. De tienden van de tienden gingen direct naar de tempel!
- Maleachi 3:3-12 In een tijd van wetsverachting, herinnert de profeet Maleachi aan de wet en wijst hij op de consequenties van het wel of niet geven.

"Het huis van onze God willen we niet aan zijn lot overlaten" Neh. 10:39.

Behalve de verplichte heffingen, werden incidenteel vrije offers gegeven. Ter wille van de bouw van tabernakel (Ex. 36) en tempel (2 Kron. 35; Ezra 1:4) of gewoon als daad van aanbidding.

Het is belangrijk dat we ons bewust zijn van de context van het geven in het Oude Testament. Het geven van tienden kwam ook voor in andere landen dan Israël (Egypte, Syrië, Lydië, Babylonië). Terwijl het daar vooral een politieke functie had, lag het accent in Israël op de religieuze en sociale behoeften. Door de tienden werden de priesters en Levieten onderhouden. Daarnaast was het een van de manieren waarop er 'sociale zekerheid' werd geboden aan de armen en onderdrukten (weduwen, wezen, vreemdelingen en armen in het algemeen).

¹ Mede gebaseerd op L.O. Richards, *New International Encyclopedia of Bible Words*, Grand Rapids, 1991.

Nieuwe Testament

De context van het NT verschilt enorm met die van het OT. De gelovigen vormen niet langer een nationale staat met een centrale plaats van aanbedding. Er is nu sprake van een algemeen priesterschap van gelovigen. Christenen zijn deel van seculiere staten en dragen belastingen af voor de sociale zekerheid. Het geven van 'tienden' wordt dan ook niet overgezet naar het Nieuwe Testament, hoewel het ook voor de Wet al voorkwam. Nergens in Handelingen of de brieven worden gelovigen opgeroepen tienden te geven. Pas na enkele eeuwen werd een soortgelijke praktijk in de Kerk ingevoerd.

Het 'geven' verdwijnt met het NT echter allerminst. Zoals de Heer Jezus steeds benadrukt, wordt de Wet door Hem niet afgeschaft maar 'vervuld'. In plaats van de wettelijke regel van de tienden, komen er principes, die misschien wel verder gaan. De nadruk ligt op gemeenschap en vrijwilligheid.

Gemeenschap

De gelovigen in het Nieuwe Testament vormen een *gemeenschap* van broeders en zusters. In Hand. 4:32-37 zien we dat deze familieband serieus werd genomen en ook materiële gevolgen had. We zien een gevoeligheid voor de nood van anderen en een spontane bereidheid om daarin te voorzien naar draagkracht. Andere teksten met die strekking: Rom. 12:13; 15:26; 2 Cor. 8:4, 13-15; 9:13; Gal. 6:6; Fil. 4:15; Hebr. 13:16.

*"En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet,
want in zulke offers heeft God een welgevallen." Hebr. 13:16.*

Geven in het NT is een manier om degenen met een fulltime bediening te onderhouden (Gal. 6:6; 1 Tim. 5:17,18). Daarnaast is het een manier om te zorgen voor mensen in de eigen omgeving die geen familie hebben en niet voor zichzelf kunnen zorgen (1 Tim. 5:16). De grootste nadruk (wat betreft de lengte van de tekst) ligt echter op het delen van de overvloed met geloofsgenoten die door natuurrampen niet zonder hulp kunnen overleven (2 Cor. 8-9).

Vrijwillig

Paulus moedigt een gemeente aan om systematisch te geven door wekelijks geld apart te zetten (1 Cor. 16:2). Hij geeft geen indicatie van hoeveel geld dat moet zijn. Uit 2 Cor. 8 en 9 vallen wel enkele principes af te leiden:

- a. Geven is een daad van liefde. Het moet voortkomen uit een innerlijke zorg voor anderen, welke niet opgelegd kan worden, maar een vrijwillige en spontane daad moet zijn (8:8).
- b. Geven moet een evenwichtige reactie zijn. Wat een persoon heeft moet worden afgewogen tegen de nood van anderen (8:12-15).
- c. Geven is een daad van geloof. Het toont ons vertrouwen in de God die voorziet (9:8-11).
- d. Geven heeft veel voordelen. Het voorziet in de noden van onze broers en zussen en stimuleert het prijzen van God. Het stimuleert het gebed van zowel gever als ontvanger (9:11-14).
- e. Geven is naar het voorbeeld van Jezus (8:9). Het is de gepaste manier om God te danken voor Zijn onbeschrijflijke gave (9:15).

Deze principes uit het Nieuwe Testament nodigen uit tot bezinning. We moeten onze houding t.o.v. het materiële, onze eigen noden en die van anderen bepalen. Daarbij moeten we gevoelig zijn voor de Heilige Geest. Door dit proces, dat aanzet tot verantwoordelijk gedrag, zullen we ieder afzonderlijk moeten bepalen hoe en hoeveel God ons vraagt te geven. Uiteraard valt er vanuit de Bijbel veel meer te zeggen over onze omgang met materiële zaken. Laten we in elk geval de woorden van de Heer Zelf hierover niet vergeten. Hij wees op het belang van een juiste motivatie (Matt. 6:1-4) en gaf de juiste verhoudingen aan (Lukas 21:1-4). Hij spoort ons aan om de liefde en barmhartigheid van de Vader te weerspiegelen, door te geven:

*"Geef en u zal gegeven worden:
een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven.
Want met de maat waarmede gij meet, zal u wedergemet worden." (Lukas 6:38)*

Geven in onze tijd

De bijbelse principes vragen om een concrete en verantwoorde toepassing in onze tijd. Dat gaat verder dan de vraag of we nu wel of niet 'tienden' moeten geven. Omdat de discussie zich daar vaak op lijkt toe te spitsen, wil ik hier toch verder op ingaan.

Over de tienden lopen de meningen nogal sterk uiteen. Sommige christenen staan erop dat dit nu net zo vereist is als in het Oude Testament. Het niet 'betalen van de tienden' staat volgens hen gelijk aan zonde. Het vervullen van deze plicht betekent zelf gezegend worden. Vooral Maleachi 3:6-12 is een sleuteltekst voor deze theorie. Andere christenen spreken nooit over tienden. Zij wijzen er o.a. op dat via de belastingen al aanzienlijk wordt bijgedragen aan de sociale zekerheid in de samenleving. Bovendien spreekt het Nieuwe Testament er nergens over en zijn we niet langer aan de Wet gebonden.

De volgende twee artikelen kunnen ons helpen een gebalanceerd antwoord te vinden op de vragen rondom de tienden. Hieronder vat ik de inhoud kort samen.

Samenvatting Artikelen

Het eerste artikel werd gepubliceerd in *Christianity Today* op 15 november 1999 en is van de hand van D.A. Carson. Tienden in het Oude Testament moeten worden gezien in de context van vrijgevigheid en sociale gerechtigheid. Het Nieuwe Testament schaft het niet expliciet af, maar evenmin wordt deze regel expliciet voortgezet. De discussie gaat dan ook vooral over de continuïteit tussen het Oude en het Nieuwe Testament. Hoe je daar ook over denkt: het is duidelijk dat de Bijbel ons aanspoort vrijgevig te zijn. Wat betreft de exacte hoeveelheid, geeft de schrijver twee adviezen: pas op voor hoogmoed en weet waarom je geeft. De vraag naar de exacte interpretatie kan beter worden vervangen door de vraag: 'hoe kan ik mijn zaken zo regelen, dat ik meer kan geven?' Het accent in het Nieuwe Testament ligt niet op wettelijke voorschriften, maar op levens die vreugdevol worden overgegeven aan God. De meest indringende tekst is daarom 2 Cor. 8-9: zelfs in tijden van beproeving, gaven de Corinthiërs gul en blijmoedig.

Het tweede artikel is geschreven door Todd Temple en verscheen als column in *Boundless*, eveneens in 1999. God is de eigenaar van alles en heeft zijn bezittingen in onze handen gegeven. Als Zijn beheerders hebben we een grote verantwoordelijkheid. En de Grote Baas heeft een sterke overtuiging over wat we met *Zijn* bezittingen zouden moeten doen. *Geven* is daarbij de kern.

Zijn grootste regel is het *teruggeven* van tien procent van alle inkomsten, in het Oude Testament. In het Nieuwe Testament gaat het niet om een exact percentage maar om de daad van het geven zelf. In de Geest van hun Redder, mogen christenen Gods vrijgevigheid vieren door zelf te geven. Op die manier voorziet Hij voor degenen die dienen en worden gediend in de Kerk.

Elke christen moet zelf bepalen hoeveel hij geeft. Afgaand op een lange traditie, is 10% een mooi begin. Ervaar je dat als een te grote opgave, dan kun je ook met minder beginnen. *Beginnen*, want 10% is net zo min een bovengrens als een ondergrens. De schrijver staat een *toenemende tiende* voor. Aan de hand van enkele praktische voorbeelden werkt hij dit idee verder uit.

Wat te doen met een salarisverhoging? Als je rond kon komen van 90% van je vorige inkomen, waarom dan niet van 88% van het nieuwe? En als je inkomen *fors* stijgt (bijvoorbeeld nadat je je diploma hebt gehaald), waarom zou je dan je 'tienden' niet *fors* laten meestijgen? Er zijn christenen die hun 'tienden' laten toenemen tot wel 50% van hun (royale) inkomen! En waarom zouden we meedoen met de trend van steeds luxer en meer? Waarom niet tevreden zijn met wat we hebben en onze *overvloed* weggeven? Reken maar dat God dat zegent!

Conclusie

Nergens in het NT staat dat christenen precies tien procent van hun inkomen moeten geven. Onze visie op de continuïteit tussen het Oude en het Nieuwe Testament is bepalend voor hoe we de gegevens uit het Oude Testament doorvertalen. In de hele Bijbel worden we echter opgeroepen om als goede beheerders om te gaan met Gods bezit. Bovendien leert Jezus dat in Hem de Wet vervuld wordt: Hij gaat nog verder dan de wettelijke vereisten. Dat betekent leven in gemeenschap; zorg dragen voor anderen door vrijwillig en blijmoedig te geven. Daarin weerspiegelen we het karakter van God en eren we Hem op een feestelijke manier. Hoeveel we geven mag afhangen van hoeveel we hebben en hoeveel er nodig is. In tijden van overvloed worden we uitgedaagd onze grenzen hierin te verleggen.

Omicus
Prediking, onderwijs en geestelijke begeleiding

vanuit het hart

Are Christians Required to Tithe?

We should be careful not to isolate the tithe from broader demands of generosity and social justice.

by D. A. Carson, research professor of New Testament at Trinity Evangelical Divinity School

Q: The tithe is clearly taught in the Old Testament, but in the New Testament it seems to be downplayed. Are those of us who give 10 % of our income doing something not required? —K. Dale Miller, Wilmore, Kentucky

A: A simple yes or no to this question would be horribly misleading.

We know that the law of Moses mandated the tithe (see Lev. 27:30-33), at least in part to support the ministry of the Levites (Num. 18:21-24). Like many other laws, however, it was frequently observed in the breach, although the prophets insisted that failure to pay the tithe was nothing less than robbing God (Mal. 3:6-12).

There were also offerings to be paid. Moreover, faithful Israelites were to be generous with their alms, so that the poor of the land were supported.

In practice, the prophets found themselves inveighing against greed and social injustice (e.g., Amos) and against a raw form of capitalism that squeezed out the poor (Isa. 5:8-10). In other words, even within the Old Testament we should be careful not to isolate the tithe from broader demands of generosity and social justice.

The only passage in the New Testament that explicitly authorizes the tithe does so in a rather backhanded way: "Woe to you, teachers of the law and Pharisees, you hypocrites! You give a tenth of your spices.... But you have neglected the more important matters of the law—justice, mercy, and faithfulness. You should have practiced the latter, without neglecting the former" (Matt. 23:23, NIV).

Jesus' primary point, of course, is to criticize the scrupulous tithing of even a few herbs grown in the back garden if it is at the expense of fundamental issues of justice, integrity, and mercy. But one might have expected Jesus to say, "You should have practiced the latter, and let the herbs take care of themselves"—or some thing equally dismissive. Instead, he says, "You should have practiced the latter, *without neglecting the former.*"

After the Cross and the Resurrection, the New Testament provides no passage with the same explicit conclusion. That raw fact leads to all the usual debates about the nature of the continuity and discontinuity between the old and new covenants.

Does the tithe continue as a divine mandate because it has not been explicitly abrogated? Or is it part of the "old order" that is passing away?

However we resolve that broad question, all sides agree that some New Testament writers insist that Christians be a giving, generous people (1 Tim. 6:18). So, at very least, we must insist that believers under both covenants are expected to give generously.

Some may wonder, *Is the dispute about nothing more than the amount? Is there something about 10 percent that is entrenched in moral law?*

The following two points will help focus the issue.

1. *Beware of pride.* There is always a great spiritual danger in thinking that if in some area we have satisfied a specific, concrete demand we have done everything that God requires. Ten percent is a lot of money to some folks; to others it's not very much. Isn't that one of the lessons to be learned from

Omicus
Prediking, onderwijs en geestelijke begeleiding

vanuit het hart

Jesus' comments about the widow's mite? To suppose that God demands 10 percent—and nothing more—can itself foster a remarkably independent and idolatrous attitude: "This bit is for God, and the rest is mine by right." Likewise, if you choose to give more than 10 percent, you may become inebriated from the contemplation of your own generosity.

2. Remember why you're giving. A strictly legal perspective on giving soon runs into a plethora of complicated debates. Is this 10 percent of gross income or of net? How does this play out in a country where a progressive income-tax system rises to 90 percent of income? If we choose to tithe from our net income, are we talking "take-home pay" only, or does it include what is withheld for medical insurance and retirement benefits?

It would be easy to list such questions for a page or two without ever asking, "How can I manage my affairs so that I can give more?" That is surely a better question than "What's the correct interpretation so that I can do whatever's required and then get on with my life?"

Christians will want to acknowledge with gratitude that they are mere stewards of all that they "possess." Moreover, New Testament ethics turn not so much on legal prescription as on lives joyfully submitted to God.

This is why the most penetrating New Testament passage on giving is 2 Cor. 8-9. Under severe trial, the Corinthians' "overflowing joy and their extreme poverty welled up in rich generosity" (8:2). Even so, they first gave themselves to the Lord (8:5).

So, why not aim for 20 percent in your giving? Or 30? Or more, depending on your circumstances (8:12)? "For you know the grace of our Lord Jesus Christ, that...for your sakes he became poor, so that you through his poverty might become rich" (8:9).

Giving it Back

by Todd Temple

I just returned from Baltimore where I got to see my friend Vic, who has a great job raising money for a nonprofit organization. He walks into some of the biggest companies in the country ... and often walks out with six-figure donations. He's amazing. What's even more amazing is the attitude of the donors. The people he meets with — CEOs and board chairmen and corporate foundation directors — see themselves as *trustees* of their companies' profits, not as the owners of those profits.

It's not hard to find greedy, socially irresponsible practices in corporate America, but when it comes to giving, many corporate executives are more biblical than most Christians. Because according to God, we humans are not the owners of the money we call our own. We're just the trustees. Check out the Owner's claim:

If I were hungry, I would not tell you, For the world is mine, and all that is in it.
—Psalm 50:12

God is Creator, King, Boss and Owner of everything in this world. Including us and our money. In fact, the statement on American bills and coins, "In God We Trust," is backwards. If God wrote that line, it would read, "In You I Trust." Because that's just what He's done with His money: entrusted it to us. Obviously, God is a risk-taker.

It's no small risk. Over our lifetimes, each of us will probably manage millions of our Boss's dollars. And some of you business and law students will be looking after billions. But this is not a blind trust.

God has some strong opinions about what we are to do — and not do — with *His* money. Not surprisingly, most of His financial rules have to do with giving.

Giving with a Twist

God's biggest money rule is not about giving it away, but about giving it *back*. In the Bible's first example of this tradition, Abram (Abraham before God gave him a syllabic "ha") returned from a battle and voluntarily gave the king-priest Melchizedek a tenth of his winnings. Both gentlemen regarded this transaction as a thank-you gift to the true Owner of that wealth (Genesis 14:17-20). Fourteen chapters and several years later, Jacob followed in his granddad's footsteps, vowing a tenth of everything he possessed to the Provider of ... well, *everything*.

Centuries later, Moses announced this give-it-back-to-God law to the freshly freed Israelites: They were to return a *tithe*, or tenth, of their flocks, herds, crops and other bucolic benefits (Leviticus 27:30-32; Numbers 18:21-32). The priests lived on this gift and used a portion of it to take care of widows, orphans and strangers (Deuteronomy 26:12-13). It was an ingenious plan: The giver said thanks to God by acknowledging Him as the true owner of everything, and God turned around and allowed this gift to meet the needs of His servants and neediest children.

In the spirit of their gracious Savior, the New Testament writers focused not on exact percentages, but on the act of giving itself. They never say, "Give 10%." Instead, they encourage us to give regularly and generously in support of the Church and those in need (1 Corinthians 9:3-14; 2 Corinthians 8 & 9). For Christians, giving is not a mandatory "tax." It's a celebration of God's generosity — and His means of providing for those who serve, and are served by, the Church.

Since there's no mandatory percentage involved, each Christian must personally determine how much to give. Based on the long tradition practiced by our spiritual forefathers, 10% is a good starting place. Especially when we consider the facts: It's not really about giving away a tenth of our money — it's about thanking God for the *nine-tenths* he allows us to keep. In the money-management world, these are spectacularly generous terms.

Many folks just embracing the idea of regular giving have a very tough time with the 10% figure. If you're one of them, don't sweat it. Pick a percentage that you can handle. It should be enough to make you feel its impact, but not so much that it wipes you out. For guidance, talk to the Boss. Then make a vow, just as old Jake did, to give that portion back to the God who entrusted you with all of it.

How often should you give? The apostle Paul told the church in Corinth to set aside their gift the first day of every week (1 Corinthians 16:2). If you get paid weekly, do the same. If you live on a monthly budget, make it the first day of every month. Whatever frequency you choose, stick to it. Treat it as the celebration that it is — a party you can count on every week or month. And when you mail the check or drop your gift into the collection basket, say "Thanks, God!" If you're Pentecostal, go ahead and shout it. If you're Presbyterian, do it quietly ... but feel free to stand in silent celebration.

Graduation Exercises

Just as that 10% figure is not a minimum requirement, it's not a maximum limit either. If you go above it, you'll incur no penalty whatsoever. The best way to increase the portion of your giving is through "graduation." Some people call it the *graduated tithe*. Here's how it works.

Let's say you worked part time last year and earned \$10,000. With a 10% tithe, you would have given a thousand bucks. This year, you get a raise and work more hours, bringing in \$15,000. If you're still committed to 10%, you'll give back \$1500. But what will you do with that extra \$3500 over last year's income? Well, there's inflation, and new tires for your car, and that vacation you've been dreaming about, but *still*, you've been blessed with more cash than your needs can consume. Of course, if you're human, you *will* manage to find something to spend that money on. But if you're a *daring* human, you'll use it to do something really crazy like graduate your tithe.

Omicus
Prediking, onderwijs en geestelijke begeleiding

vanuit het hart

To do it, just raise your commitment by a point or two. If you've learned how to live on 90% of last year's income, you can certainly make due on 88% of this year's much fatter blessings. And next year, when you're making even more money, see if you can graduate again. Chances are, your income is rising each year at a rate greater than inflation (that's the beauty of being young, smart and ambitious). And if this trend hasn't begun yet, it will the moment you take part in that *other* kind of graduation.

Soon after college, your income will very likely be double or treble what it is now. Maybe it's just me, but it seems awfully rude to give the generous Provider of that colossal increase that same old 10%. Wait a minute. I'm not the only one who thinks so. Jesus seems to think so too. After telling a frightening parable about a man who kept his riches to himself and wound up losing his life, the Teacher delivered this punch line: "This is how it will be with anyone who stores up things for himself but is not rich toward God" (Luke 12:21). Abundance deserves a graduation party.

So if you pick a percentage for your giving, write it in pencil. With each increase in your income, or at least once a year, re-evaluate your commitment and add a point or two. Don't wait till you land that high-paying job in your future. Start now while your income is low, when it's easiest to adjust to this delightful habit. You'll begin a lifelong adventure in a faith that proves itself even in tangible dollars and cents.

I know what you're thinking. If you were to actually follow this kind of graduation plan, you could wind up giving away 50% or more of your income by the time you retire! That's crazy. Preposterous. Insane. Yep, but it's not unheard of. Believe it or not, there are some Christians who do this. Because of Jesus' "give in secret" rule (Matthew 6:1-4), you don't hear much about them. But they're out there. I confess that when I was a youth minister, I occasionally stumbled upon some startling receipts — evidence that when some Christians throw a God-party, they throw it big. My minister friends around the country see the same thing in their own churches (although they wish they could say they saw more of it). Big-percentage givers are out there, among the very rich and very poor and everywhere in between. Most of them got there a point or two at a time.

Jesus himself allows us to eavesdrop on such a colossal giver. After observing some rich people put their gifts in the temple treasury, he caught a poor widow dropping in two tiny copper coins. "I tell you the truth ... this poor widow has put in more than all the others. All these people gave their gifts out of their wealth; but she out of her poverty put in all she had to live on" (Luke 21:1-4). If we dared to look, most of us would find *dozens* of percentage points in the gap between what we give now, and what would put us on the poverty line. That gap has a name: abundance. And abundance has a single source: God. Graduated giving is simply the act of celebrating the existence of this gap by giving it back to the Source.

Here's what this celebration can look like. Let's say you work yourself up to 15% giving in a year that you make just \$20,000 working full time. You certainly won't be rich, but the rewards are sweet nonetheless. Here's how your giving might look:

tithe 10% to your church:
(your pastor preaches better when he gets enough to eat) \$2000

provide food, education and medical care for two needy kids:
(that's \$24 a month per child) \$576

support a missionary overseas for \$30 a month:
(you'll get nice letters and cool foreign stamps) \$360

support a shelter for homeless women:
(your abundance helps relieve their poverty) \$400

Omicus
Prediking, onderwijs en geestelijke begeleiding

vanuit het hart

give money to a family who lost their house in a flood:
(replaces Dr. Seuss books their children lost in the deluge) \$164

Cost of Celebration: \$3500

What else could you possibly buy with \$3500 that would deliver this much happiness? That's just one of the many great benefits of giving money back to God. He always knows the perfect gifts to give. He takes back the money he's given you and does more good things with it than you could ever dream up yourself. He was the instigator of that first Christmas, and he's been giving this world great stuff ever since. Give God a regular and growing portion of your income, and he'll turn it into gifts that will rock the world. Start now with whatever you're earning — no matter how small. And when the big bucks start pouring in, you'll see him change the world in even bigger ways

The Price of Accumulation

One more thing about graduated tithing before I leave you to plan your own party. Most adults practice another kind of financial graduation: *accumulation*. When they get a raise, they buy a nicer car and a bigger house and more toys to fill them with. And when blessed with even greater abundance, they buy yet a *nicer* car and an even *bigger* house — and still run out of room for all the other possessions they accumulate. It's a lifelong process, a seemingly essential part of the game of life. Indeed, if you don't play this way, some people will think you're a socialist or a cult member or maybe just someone living under the witness protection program.

While giving is a secret thing, accumulation — or the lack of it — is a real attention-grabber. If you practice the kind of giving our Boss asks of us, you're going to get some funny looks. And you're going to have to miss out on some material things that most people treat as essentials, or at least, as much-deserved rewards. But really, when you add up *all* the numbers, the accumulation game is a poor investment. The Owner of our money promises us so much more through our giving than we could ever receive in our spending.

As proof, Jesus told the story of a guy who gives money to three servants, who each go out and make some kind of investment (Matthew 25:14-30). One guy freaks out and holds onto the money, then gets fired when his boss finds out. The other two take big investment risks and double their master's trust fund. The delighted boss gives each a promotion: "Well done, good and faithful servant! You have been faithful with a few things; I will put you in charge of many things. Come and share your master's happiness!"

It's not hard to figure out who's who in this story. We're the servants, God is the boss, and it's His money we're dealing with. We can cling to it in fear that it's all we've got, or we can put it to work for the Boss's benefit. Either way, there will be a reckoning: The reward for wise management is a big promotion — and a backstage pass to the Master's celebration party.

When you look at it that way, this money management gig seems like a sweet deal indeed. But is it really? If you invest God's money by giving it back to Him, will He *really* "throw open the floodgates of heaven and pour out so much blessing that you will not have room enough for it"? (His words, not mine.) Or is He just making this stuff up?

Well, if it's the Boss's money either way, it won't cost you a dime to find out.

Todd Temple has been both rich and poor. At the moment he's pretty happy being somewhere in the middle. He's the owner of a media production company called 10 TO 20, a beach bum, a lousy surfer, and the author of a bunch of books, including some about money. Todd's column appears monthly in Boundless.